

השירים בתיק מספר 2 לפי אי"ב במחשב

ש ו ר ו ת 2 א ב

9/ב	2/26 2/30	אז טוב, קיבלתי עוד כמה שנים לחיות, אדמו פני שקיעה
30/ב	2/10	אם לא תפתיע,
56/ב	2/24	אילו הייתי נאלץ לשמוע כל היום וכל הלילה נק את באך,
35/1	2/9	אנו אנו הנופעים
3/ג	2/20	אנו מכתמים את חניתותינו בטרם עת
150/ב	2/13	אני מבחין בין באי בית-הכנסת שלנו
44/ב	2/4	אני מסכים בהחלט לקהלת
18/ב	2/7	אפשר לחלק כן את הבריות:
151/ב	2/14	ב ה ת ח ד ש ש נ ה -
91/ב	2/5	בליל שבת אני מלנה אותו
40/ב	2/31	בני הנעורים גחונים על עברי פי תהום
29/ב	29/ב	במאזניים לעלות
26/1	2/2	הם משלחים אש ביערותי
39/ב	2/32	הנפילה מכשירה לכאורה
37/ב	2/27	ה פ נ י ס אינם חושפים את ה פ נ י ס,
152/ב	2/8	ה ש ע י ר ה מ ל י ו
2/28	149/ב	ואנחנו כוכבים ומשתחרים ומודים -
60/ה	2/1	זה לא נכון שהדיאפסון של עטלפים ודולפינים
1/ג	2/18	יש יום שהוא לא יום אלא נצח.
16/ב	2/22	יש לי אשה, בת מזל עקרב
	2/20	כל אשה היא מועמדת להיות מוטרדת.
92/ב	2/3	מה שהיה הוא לאו דווקא מה שיהיה -
2/12	31/ב	מה בין דוגמא לדוגמן?
11/ב	2/23	מה דורשים אצלנו המוכיחים?
26/ג	2/19	מלקחת רשות
34/ב	2/15	פירות אדמתי
2/25	35/ב	ראה - אתה! בעיניך שלך!
5/ה	2/17	שמחה אמיתית פוקדת בעיקר את גיל הילדות

לפי מספר העמודים בת י ק

1. יש לי לשון משלי
2. אם תשאלוני מי אני?
3. מי אתה יעקב נימן
4. כתרי אבות
5. כהו עינינו
6. ניצוצות
7. אומרים שטוב להיות שמח וחכם
8. ללילה ריבואות עיניים
9. אדמו פני שקיעה
10. לא מקובל עלי
11. כשאני רואה כוכבים נופלים
12. הגם שידי משגת
13. לפעמים אני מרגיש שאני חלוץ
14. כשסבא רחימאי הגיע לגיל שמונים
15. לאחר שמונים שנות חיים
16. יש לי אשה בת מזל עקרב
17. כל אימת שאני שומע
18. אפשר לחלק כך את הבריות
19. חוצב אני
20. הזקנה היא משתלה
21. וישק יעקב לרחל
22. אהבתי ואוהב
23. תשנ"ט – ובשופר לבי יתקע
24. מאז שלימדתי את רחל
25. כשחלמתי בלילה ההוא
26. הם באים כאורחים בלתי קרואים
27. האם לא קרה לך?
28. פגרי הזמן
29. במאזניים לעלות
30. אם לא תפתיע
31. מה בין דוגמה לדוגמן?
32. אשירה לה'
33. אשרינו ואויה לנו
34. פירות אדמתי
35. ראה אתה בעיניך
36. אילו הייתי נאלץ לשמוע
37. הפנים אינם חושפים
38. אז טוב, קיבלתי עוד כמה שנים לחיות
39. הנפילה מכשירה לכאורה
40. בני הנעורים גחונים
41. ושיננתם
42. עקוד על גבי המזבח
43. שבו לכם פה עם החמור
44. אני מסכים בהחלט לקוהלת
45. אנו עולים
46. קבעתי פגישה על הגשר
47. שערי הלב נעולים

48.	אם לבי אינו רוצה
49.	שבועת הצופה לבית ישראל
50.	גן החיים הוא סוד
51.	אם נחכה למשיח עד שיבוא
52.	הקץ לרדיפה
53.	אתודה היום את עווני
54.	אמנם כן, אני חש כמוכם
55.	דף, דף, דף
56.	ואהבת לרייקי כמוך
57.	על מיטת ה- C.T.
58.	צפיתי בכל אשר הייתי
59.	בינינו ובין השמים
60.	דחוק ושמוט
61.	צחוק
62.	כשנפשי מתעלה
63.	משהו נמחק ממוחי
64.	גם המרועעים יכולים לשיר
65.	אילו היה קיני בין כוכבים
66.	הלב שוב פועם
67.	לשקוע עם ערב
68.	הדם שותת
69.	אני זוכר את הימים
70.	מרחיצת כלים למדתי
71.	בחש בלב דואב
72.	אהבת השכל
73.	אהבה היא סוכנות רחבה
74.	השראתי ממושכנת/ כשנפשי מתעלה
75.	יש רצון חופשי?
76.	לשמחה מה זו עושה?
77.	הבל הבלים
78.	עודני תועה ביער
79.	שיהיה נקי
80.	יין חכלילי
81.	אי שם אורג כבר העכביש
82.	הגיע עיתי
83.	בשקט הלילי
84.	ושיננתם
85.	שורות של מועמד להתאבד
86.	דברי שירה הם "כמעשה מרכבה"
87.	סוב-סוב-סוב
88.	כוס היגונים
89.	בילדותי ציפיתי תמיד לאותו רגע בחצות
90.	אני חי בארץ חלומותי
91.	בליל שבת אני מלוח אותו
92.	מה שהיה הוא לאו דוקא מה שיהיה
93.	ירושלים עיר הקודש – למה ומדוע?
94.	תמוהה בעיני
95.	כשהיינו
96.	מלים, מלים

97. הרי אני כבן שמונים
98. אשמח להשתתף בלוייה
99. בבוקר, בקומי מעל משכבי
100. אם נפער בחזה חור
101. חוזה לך ברח
102. משאלתי
103. רוחי צרורה בגוילין
104. איך מוצאים חיים
105. אני עולה במדרגות לביתי
106. מתרבים הנקבים
107. מודה אני
108. יש שירת מלאכים
109. מכונית הזמן
110. בנעורינו היו סיסמאות חיינו
111. מה דורשים אצלנו המוכיחים?
112. מה אעשה כגמלאי?
113. אוי ויי
114. אשירה נא לשירותים
115. הלטיפה היא נשיקת הנשמה
116. תשר לתשרי חש"ס
117. היש תקציב לאהבה?
118. לרחל (לאחר חודשיים)
119. לשקם את ההריסות
120. אני שואף להיות לא מה שהנני
121. מיציתי את סאת הייסורים
122. בלבו של כל אדם
123. כל אחד מאתנו
124. מה זה חשוב
125. אלי, אלי
126. בגיל ארבעים
127. כשנולדה אורה
128. כמוך כמוני
129. דף, דף, דף
130. מה אעשה כגמלאי?
131. לבי לבי
132. ספינת חיי
133. ימים של פלסתר
134. מבורות המים החיים
135. שמותק
136. כשפורצים את הגבולות
137. לא תגנוב
138. כשהייתי צעיר
139. יש רצון חופשי?
140. אצבעות ידי
141. בכל יום ויום
- 142.
143. אני זוכר את תולה הפנסים
144. מה שיואר במדינתנו בדיון התקשורת
145. שרים מוטט

146. במרקם האחדות
 147. אם אתה כופר בכול
 148. נלחץ איש את יד רעהו
 149. ואנחנו כורעים ומשתחווים
 150. אני מבחין בין באי בית הכנסת שלנו
 151. בהתחדש שנה
 152. השעיר המלין
 153. בבית הכנסת הוא מפגין את נוכחותו
 154. לר' נסן שלנו אין טלויזיה
 155. הקול השלוח אלי
 156. נפלאתה לי דרך האור
 157. כעני בפתח
 158. בצל שדי נתלונן
 159. מהו זה שאומרים
 160. הייתי רוצה להיות שפוי מאוד
 161. אצבעות ידי/ הוי אח כחודה של מחט ועוד
 162. נשמה שנתת בי
 163. ככל שאני מתקרב לגעל השמונים
 164. יש רצון חופשי?
 165. מטרף בני ובתי עלית אבי
 166. כשאני הולך בשדות
 167. בימי קרה/הו,הו, הרוח
 168. מוכנים? היכון –רוץ!
 169. אני חי כמתגונן
 170. התגלגלתי כמו פרוטה עגולה
 171. כיקיצה מן השנה/רציתי לחבר
 172. אם אתה שרוי בחשכה
 173. שבת תרבות
 174. בואי כלה
 175. עם הפריחה האביבית
 176. מוכנים היכון רוץ
 177. כל הלילה רגשה המיתה
 178. בכל יום הולדת
 179. ערום יצאתי
 180. בתחיית המתים
 181. יהי רצון
 182. רפאנו ה' ונרפא
 183. גם המדענים מתקשים
 184. מה שנראה לי לפעמים
 185. אני אדם שיכול לבחור
 186.
 187. אל תחטט במחשב
 188. טעם של פעם
 189. לכל הכושלים בגמלאות
 190. מאבקו של יעקב
 191. כל אדם הוא דינמו
 192. סכנה! מוקשים!
 193. אהבה/ בערוב ימי/
 194. פעימות

-
195. תמוהה בעיני
196. מחלה
197. לשאוף אל האור
198. ורעמים יתקעו
199. מה נורא החלום
200. התורה טוטליתורלית

זֶה לֹא נֶכּוֹן שֶׁהִדְיָאֶפְסוֹן שֶׁל עֵטְלָפִים וְדוֹלְפִינִים 2/1 ה'60
 וְשָׂאֵר מִיְבֵי זְמַזְמוּמִים וּמְעוֹפְפִים גְּדוֹל מִשְׁלִי - - -
 אֲנִי שׁוֹמֵעַ צְלִילִים בּוֹקְעֵי רִקְיֵי רִקְיֵים,
 אֲנִי שׁוֹמֵעַ הֶמְיֵת מַחְלִיקִים וְיֹרְדִים לְתַהוֹמוֹת שְׂאוּלִים
 וְהֵם - לֶכֶּה לֹא מְסוּגָלִים!
 אֲמַנֵּם אֵינִי בְּנוֹי לְהַשְׁמִיעַ בְּקוֹלִי אֶת כָּל הַיִּקְף הַצְּלִילִים,
 אֶת גְּלֵי הַקּוֹלוֹת הַמְתַּפְּשָׁטִים בְּכָל הָעוֹלָמִים,
 אֲבָל אֲנִי מְסוּגָל לְשִׁמוֹעַ אוֹתָם, לְקַלוֹט אוֹתָם, לְשַׁדֵּר אוֹתָם
 בְּתוֹמִים, בְּתַרְשִׁימִים, בְּקוֹדִים וּבְמִכְשִׁירִים,
 כִּי רַק אֲנִי הֵאָדָם מוֹכָשֵׁר לְשִׁמוֹעַ אֶת הַדָּם,
 כִּי רַק אֲנִי הֵאָדָם יוֹצֵר אֶת הַמוֹסִיקָה הַמְכִילָה אֶת כּוֹלָם,
 כִּי רַק אֲנִי הֵאָדָם מְסוּגָל לְהַבִּיעַ אֶת כּוֹלָם,
 לְהַלְחִין אֶת כָּל הַלְחָנִים שֶׁבְּעוֹלָם,
 הַרְמוֹנִיּוֹת שְׁמִימִיּוֹת וְצֶרְמוֹנִיּוֹת דְּמוֹנִיּוֹת,
 כִּי אֲנִי גַם גּוֹעָה וּפּוֹעָה, צוֹהֵל וְשׂוֹאֵג, חוֹרֵק וּמְחַרְחֵר,
 וְגַם דּוֹמֵם וּמְזַמֵּם, לוֹחֵשׁ וְרוֹחֵשׁ, נוֹהֵם וּמְצַפְצֵף,
 וְגַם סוֹעֵר וְגוֹעֵשׂ כָּל שְׁנֵחֹה וּמְתַרְחֵשׂ,
 וּמִימֵי יוֹב ל, אֲבִי כָּל תּוֹפֵשׂ כִּינוֹר וְעוֹגֵב,
 אֲנִי עוֹגֵב עַל קֶשֶׁת צְלִילֵי הַדְיָאֶפְסוֹן בְּחָלָל וּבְחֶזֶן,
 בְּמַצִּיאוֹת וּבְדַמְיוֹן, וְרוֹקֵם בְּנִפְשֵׁי וּבִיצִירְתִּי אֶת
 הָעֲנוּגִים-הַדְּקִים-עֲדִינִים-מְתוֹקִים-סוֹעֲרִים-גּוֹעֲשִׁים-צוֹרְמִים,
 כָּל שְׁמִשְׁתַּמֵּעַ מִן הַדּוֹמֵם, הַצּוֹמֵחַ וְרוֹחֵשׁ חַיִּים,
 וּמִימֵי יוֹב ל אֲנִי מוֹבִיל וּמְנַבֵּל אֶת הֶמְיֵת הַלֵּב וְנִפְשׁ הָעוֹלָם
 בְּצְלִילֵי מְצוּלָה וְרַחֲיֶפָה בְּחָלָל שֶׁל שִׁקְט וְשִׁלּוּה - - -

אָנִי - הַהוֹמוֹ - מְזִיק וְהַהוֹמוֹ - מוֹזֵיק... /

הֵם מְשַׁלְּחִים אֶשׁ בְּיַעֲרוֹתַי / וְהִיא כְּבָר לּוֹחֶכֶת אֶת סִפִּי וְאֲדֹנִי / 2/2 26/ו
בְּיִשׁוּבִי, בְּשִׁכּוּנוֹת מְגוּרֵי / וְאֵשׁ הַמְּשַׁרְפוֹת כּוֹבֵשׁ אֶת מְקַלְטֵי /
מַחֲסוֹת פְּלִיטֵי וְשִׁרְדֵי / לְמַחוֹת אֶת שְׁמֵי מִתַּחַת שְׁמֵי אֲדוֹנֵי /

הֵם מְהַפְּכִים סֹדֵר זְמַנִּים / כִּיּוֹרְשֵׁי הָאָרֶץ הַקְּדוּמִים /
כְּצִאֲצֵאֵי יְבוּסִים, כְּנַעֲנִים וּפְלִישְׁתִּים / וּבְמַחְזוֹר הַדְּמִים /
שֶׁל מְלַחְמוֹת הַיְּהוּדִים עִם הַשְּׂכֵנִים / מִפְּעַפְעַת בָּם שְׁנֵאת מְנוּצָחִים /

חָרַב הָאִיסְלָאם / לֹא צָלְחָה כָּאֵן / לְהֶאֱדִיר אֶת מוֹרְשָׁתָם /
כְּמוֹ בְּאַסְיָה, אִירוּפָּה, אֶפְרַיִקָה / לְשִׁלוֹט בְּחֻלְקֵי תִבְל /
לְעֲשׂוֹת נְפֹשׁוֹת לְאַמוֹנָתָם / מִדִּין מוֹחֲמֵד בְּסִיף / מְעַרְב אֶל הַמְּעַרְב וּבְכָל

כָּאֵן חָרַבָם לֹא כָרְתָה כְּתִקְוֹתָם / מוֹרְשַׁת מֹשֶׁה, יְהוֹשֻׁעַ דָּוִד וִירוּבָעָם /
וְהִיא נְעוּצָה בְּשִׁבְרוֹן לְבָם / כְּמִנוּשְׁלֵי עַם /
כְּכּוּבוּשֵׁי הָעֲשׂוּקִים וּמוֹרְשֵׁי מִנְחָלָתָם /

דָּאוּד בֵּית-הַלְחָמִי הַפֶּךְ לְאַבְיָהֶם שֶׁל יְלָדֵי הָאֲבָנִים /
הֵם הַמְּקַלְעִים בְּגוֹלֵית הָעֵבְרִי אֶת נִדְבָכֵי קוֹמְמִיּוֹתָם /
כִּי רָחַם הָאֵם / הָעֵרְבִית-יִשְׂרָאֵלִית וּפְלִשְׁתִּינְאִית / הוּא הָאֲרֶסְנֵל /

הֵם גּוֹנְבִים אֶת כָּל הַפְּלִים / מִתְּעַתְעִים בְּכָל הַהֶסְכְּמִים /
מִי כְמוֹהֶם מוֹמְחִים / סוֹחְרִים מוֹמְלָחִים יִשְׁמַעְאֵלִים /
לְמַכּוֹר מְרְכּוּלָתָם בְּאַרְשַׁת שֶׁל הוֹלֵךְ תָּמִים /

הֵם "אַשְׁפִּי"ם בְּתַעֲמוּלָה וְהַסְּבָרָה בְּחוּצוֹת עוֹלָם /
הֵם מְפַקְדִים אֶת הַיְּלָדִים לְעוֹרֵר רַחֲמִים /
וּבְמַקּוֹם הַנְּעַדְרִים פְּרִים וְרַבִּים בְּמַמְדִים מְבַהִילִים /

הֵם כְּבָשׁוּ לְבוֹת רַבִּים מְבִנֵי / בְּנִים כְּחֻשִׁים /
הַמְּאַשְׁיִמִים אֶת בְּנֵי עַמָּם כְּאַחֲרָאִים / לְגוֹרֵל הַפְּלִשְׁתִּינְאִים /
הֵם וְהַבְּנִים תִּקְעוּ טְרִיזִים בְּגְבוּלֵי / פְּקִקוּ אֶת צִינּוֹרוֹת חַיִּי /

הֵם הַגְּנִיבוּ גִיסוֹת טְרוּיָה בְּרַחְבֵי אֲדָמוֹתַי /
הֵם מִתְחַזְּזִים "בְּתֵהֲלִיכֵי שְׁלוֹם" לְעַקּוֹר אֶת יִשׁוּבֵי /
לְרֶשֶׁת אֶת פְּתוּחֵי בְּבֵרִית הַשְּׁמָדָה עִם שְׁכֵנֵי /

וְעַל חוֹרְבוֹת "אוֹסְלוֹ", "קֶמֶפ־דֵּייווִיד" וַחַיִּי / יוֹשְׁבֵים מְקוֹנֵנִי /
בְּבֵיתִי מְדַרְשֵׁי : חֲרָדִים - אֶקְדַּמְאִים - שְׁמַאֲלָנִים - וּמְטִיפִים לִי וּלְאַחֵי
הָאָרֶץ תִּקְיָא אוֹתָנוּ כְּמַמְרִים וְחֻטָּאִים וְכִסּוּטִים מְבָרִית-שְׁלוֹמִי...

מה שהיה הוא לאו דוקא מה שהיה - 2/3 ב 92/ב

למשל:

חגור חרב, כמו אהוד, עלול להידקר בפגיון "עגלון";

עוף דורס כמו פֶרֶס עלול לעופף כדורש שלום;

על עַרְבֵי יָם בתוכנו תלינו כינורותינו בנגינות שלום ואין שלום;

קוינו לישועת השם בארץ חיים וצפינו בשרפתנו לארצות החיים;

חרפות ושמחות, פולסי דנורא וקטרוגי מנהיגי זרמים ועדות
יהיו מורשת קהילת יעקב;

זָרָם הַיָּמִין יִמְשִׁיךְ לְהַתְפַּצֵּל לְבֵיבֵי פְלָגִים וְנִיצוּחֵי "נְאֻמָּנִים";

מהפכני "המתונים" והחילונים ישאפו להפוך את מדינת היהודים
למדינת כל האזרחים;

הרב עובדיה בפצח אלות יוסף, והרב כדורי כדורי קמעותיו יכדור;

כל שבע שנים שוב יתחדשו מלחמות היהודים והשכנים ללא שמיטת
סכסוכים עם אויבים חיצונים ופנימיים;

הסכמים יופרו, אינתיפאדות יתעצמו, עימותים יתפשטו, איפוקים
יאוכפו, פורעים יאסרו, מתנחלים יעצרו, ראשי המסיתים ירואנו,
היהודים תמיד יואשמו, והפוליטיקאים לטובתם ידרשו;

חברי הכנסת הערביים, ראשי מועצות ויישובים ערביים, חברי ועדת
המעקב, סופרים, אמנים, אקדמאים ערביים שוב יחזרו ויצהירו כי הם
נאמנים למדינת ישראל ואינם רוצים להיספח לישות הפלשתינאית;

הזיכרון - בור סוד שאינו מאבד דבר ואפשר לדלות מתוכו בכל רגע ובכל
שעה כל פריט. השרירים גמישים ועדינים ולעולם אינם מתכווצים.
הפרקים אינם מורגשים פשעולים ויורדים במדרגות. התקפים, מחלות,
כאבים כמעט שאינם קורים ומורגשים. בבגדים אין צורך להביא שינויים.

ההסתגרות מחיי חברה תגבר. נסיעות וטיולים ברחבי הארץ יצומצמו
לחלוטין. זיקה לפגישות משפחה תחלש. התנתקות מעסקנות, מגבאות,
מפעילות ציבורית והתרכזות בד' אמות של חיים פרושים.

הייתי ועכשיו איני כלום, עכשיו איני כלום אבל אהיה;

אָנִי מְסַכֵּים בְּהַחֲלֵט לְקוּהֶלֶת 2/4 ב/44
שָׂאִין יִתְרוֹן לְחֻכְמָה מִן הַסְּכָלוֹת...

שְׁהֲרִי - אִם הִיָּה יִתְרוֹן
לֹא הֵינּוּ זוֹכִים לְמִנְהִיגִים כָּאֶלֶּה,
וְלֹא הֵינּוּ בּוֹחֲרִים בְּנִבְחָרִים כָּאֶלֶּה...

שְׁהֲרִי - אִם הִיָּה יִתְרוֹן
לֹא הֵינּוּ זוֹכִים לְתַקְשׁוֹרְנִים כָּאֶלֶּה,
וְלֹא הֵינּוּ קוֹרְאִים עֵיתוֹנִים כָּאֶלֶּה...

שְׁהֲרִי - אִם הִיָּה יִתְרוֹן
לֹא הֵינּוּ זוֹכִים לְמִנְגְנוֹנֵי מְמָשֶׁל כָּאֶלֶּה,
לְחוֹקִים כָּאֶלֶּה, לְשׁוֹפְטִים וְשׁוֹטְרִים כָּאֶלֶּה,
וְלֹא הֵינּוּ מְתִיגְעִים בְּדַבָּרִים בְּטָלִים כָּאֶלֶּה,
וְלֹא דְבָקִים בְּזְכוּיּוֹת מִיעוֹטִים כָּאֶלֶּה...

שְׁהֲרִי - אִם הִיָּה יִתְרוֹן
לֹא הֵינּוּ מְתַעֲסָקִים בְּתַפְקוּדִים כָּאֶלֶּה,
וְלֹא מְשָׁלִימִים עִם גְּזִירוֹת מְפַקְדִים כָּאֶלֶּה,
וְלֹא מְאֲמִינִים לְהַבְטָחוֹת כּוֹשְׁלִים כָּאֶלֶּה,
וְלֹא מְבַלִּיגִים עַל אִירוּעִים כָּאֶלֶּה...

שְׁהֲרִי - אִם הִיָּה יִתְרוֹן
לֹא הֵינּוּ כּוֹתְבִים שְׁטוּיּוֹת כָּאֶלֶּה,
וְלֹא מְתַגְדָּרִים בִּיצִירוֹת כָּאֶלֶּה
אֶלָּא גּוֹנְזִים דְּבָרֵי הַבֵּל כָּאֶלֶּה
וְלֹא שְׂמַחִים וּמְשַׁתְּבַחִים מְכַל אֶלֶּה...

בְּלֵיל שַׁבַּת אָנִי מְלֻגָה אוֹתוֹ ב/91
 אַחַר הַתְּפִילָה מִבֵּית הַכְּנֶסֶת לְבֵיתוֹ, 2/5
 וְהוּא כְּדָרְכּוֹ, שָׁחוּחַ עַל מְשַׁעֲנֹתוֹ,
 פּוֹסֵעַ פְּסִיעָה קְלָה וְעוֹמֵד עַל עוֹמְדוֹ,
 גּוֹנֵחַ וְצוֹפֶה עַל סְבִיבוֹ וְאוֹמֵר:
 "מָה זֶה, פִּתְחוּ כָּאֵן מִסְעֵדָה חֲדָשָׁה?
 בְּתַקּוּפַת קָרִיב, אִישׁ שְׁלוֹם וְקוֹלֵק -
 זֶה לֹא הָיָה, רַק אוֹלְמָרְט מְסוּגָל
 לְסִדֵּר אֶת הַדְּתִיִּים כִּי..."
 וְלֹאֲחֵר פְּסִיעוֹת נוֹסְפוֹת
 הוּא מְפֹנֶה פְּנָיו לְעֵבְרָיו -
 אֶל יוֹאֵל מִשָּׁה סְלֵמוֹן,
 גְּנֹרְלִי, וְשְׁלוֹם צִיּוֹן הַמְּלָכָה,
 וְחוֹזֵר וְאוֹמֵר:
 "יְרוּשָׁלַיִם זֶה כְּבַר מִשָּׁהוּ אַחַר,
 הָרִי אָנִי כִּבְן תְּשׁוּעִים
 וְמָה שֶׁנּוֹלַד כָּאֵן זֶה לֹא לְטַעֲמִי,
 לֹא אֶל הָעִיר הַזֹּאת הַתְּפִלָּתִי..."
 וְאִמְרָתִי אָנִי בְּלִבִּי,
 מָה טוֹב שֶׁהוּא מְקַדֵּים לְמִשְׁכָּבוֹ,
 כִּי מָה שֶׁמִּתְרַחֵשׁ בְּחֻצוֹת
 וְעַד אֲשֶׁמוֹרֶת הַבּוֹקֵר
 בְּכִיכּוֹר צִיּוֹן וּמִסְבָּאוֹתֶיהָ
 שֶׁחִבְרוּ לָהּ מְכַל עֵבְרִיָּה
 הוּא אֵינּוּ רוֹאֶה וְאֵינּוּ שׁוֹמֵעַ
 וְאֵינּוּ חוֹנֶה מְחֻלוֹתֶיהָ וְחִילוֹלֶיהָ...
 וּבְלֵיל שַׁבַּת הָאֲחֵרוֹנָה
 הוּא נֶעְדֵּר מִהַתְּפִילָה,
 כִּי לָקָה בְּלִבּוֹ וְלוֹקַח לְ"הַדְּסָה",
 וּמִשׁוֹם מָה לֹא אָבִין וְלֹא אֲדַע,
 לָמָּה דוֹקָא עֲתָה נִרְאָתָה
 יְרוּשָׁלַיִם אַחֲרַת מִשְׁהִיָּתָה
 כְּשֶׁר' דָּוִד הָיָה פּוֹסֵעַ בְּתַמִּיהָ -
 כִּי נִסְגְּרָה הַמְּסַעֲדָה,
 שַׁבְּתָה הַמּוֹלֶת הַנוֹעֵר בְּכִיכָרָה,
 נִדְמּוּ רַמְקוּלֵי הַזְּנוּעָה,
 פְּסָקוּ צְפִירוֹחַ מְכוֹנִיּוֹת הַמְּשׁוּבָּה,
 ר' דָּוִד, ר' דָּוִד, מָה אַבְּשָׁרְךָ?
 בָּאָה שַׁבַּת, סוֹף סוֹף בָּאָה מְנוּחָה...

אָפֿשֶׁר לְחַלֵּק כָּךְ אֶת הַבְּרִיּוֹת : 2/7 18/ב

טוֹב לַבְּרִיּוֹת וְטוֹב לְשָׁמַיִם

טוֹב לַבְּרִיּוֹת וְרַע לְשָׁמַיִם

רַע לַבְּרִיּוֹת וְטוֹב לְשָׁמַיִם

רַע לַבְּרִיּוֹת וְרַע לְשָׁמַיִם

וְהַחֲלָקָה אֵינָנָה בֵּין

חֶסֶד וְרָשָׁע, צְדִיק וְכוֹפֵר

אֶלָּא בְּשַׁעֲטוֹן הַיּוֹצֵר

הָאָרוּג בִּי וּבָךְ וּבְכֹל אֶחָד אַחֵר

וּלְפִיכֶךָ כְּאוֹתוֹ צְדִיק לֹא אֲנִתֵּר

לְנַעֲנֵעַ עֲרִיסַת תִּינוּק בּוֹכָה

גַּם אִם ל"כֹּל נִדְרִי" אֲאַחֵר

אוּ מִתְפִּילַת הַקֹּהֵל אֲעַקֵּר

וּלְפִיכֶךָ אֶקְוֶשׁ עֲצִים

אֶלְמָנָה עֲזוּבָה לְהַחֵם,

וְלִסּוּס הַחוֹלָה, הָעֵינּוֹר,

לֹא אֲנִיחַ בְּרַעַב לְהַתִּיּוֹר

וּלְפִיכֶךָ אֶהְדֵּר תְּפִילַתִּי לְכֹנֵן

וְצוֹרְכֵי יָחִיד וְצִיבוֹר לְנֵדֵר

דְּרָכֵי לִישָׁר כְּמִצְוֹת הַלֵּב וְהָאֵל

וּלְהַדִּיר רַגְלֵי מְפוֹשְׁעֵי יִשְׂרָאֵל

וּלְפִיכֶךָ עֲבָרֵינִים אֲשַׁאֵף לְמַגֵּר

וְעַם שׁוֹטְנִים וְשׁוֹנְאִים וּמִסִּיתִים

וְעַם אוֹיְבִים וְצָרִים וְשָׂכְנִים

לְמַרְוֹת הַכּוֹל - אֲשַׁאֵף לְהִסְתַּדֵּר - - -

הָרִי אֵלֹהֵי כְּאוֹ - כְּמוֹנֵי כְּמוֹד -

בְּחִזְקַת יְצוּרֵי הָאֵל!

וּבְנוּ בַחֵר לְהִיּוֹת דָּגָם אָדָם

הַמְּסוּגָל לְהַעֲבִיר עַל מִידוֹתָיו

וּלְשַׁבֵּץ בְּפִסְפִּס אֵיכוֹת חֵייו

גַּם אֶת חַיַּת-הָאָדָם...

השעיר המלין 2/8 ב/152

הייתי שעיר בין השעירים,

ובהתקרבו יום הכיפורים

חל והזדעזע כל העדר,

החל הניחוש והחקר -

מי לחיים ומי למות?

מי לאל ומי לעזאזל...

נחבאתי במכלאה

באיזו פינה

למלט נפשי מגורל המיתה - -

אך יד נעלמה תפסה

בציצת זקני (שאף זה צימח)

והציבתני בשורת בני מרון

לעבור את הסימון בפתח העקלתון ...

שעיר אני בין שעירים

אבל חיל אחזני כמבכירה,

הן עודני צעיר לימים

שלא טעם דיו טעם חיים

למה יוקרבו חיי

על מזבח האל או עזאזל?

בנאות דשא רעיתי

עם עיזות נאות ביליתי -

ותהיתי:

למה יסמכו עלי חטאי אחרים?

למה יגלגלו אותי עד לפירוק עצמי?

למה יטילו עלי לרצות

רצון אל או עזאזל?

רק משום שאני שעיר

חב אני בשליחות שאיני רוצה בה?

למה דוקא אני

השעיר לעזאזל?

2/9 35/1 אָנוּ אָנוּ הַנִּפְגָּעִים

יחד עם הנפגעים

טורפים גם אותנו המְכַאֵבִים –

אלו הכאבים על קהות חושים,

על היותנו שוב ושוב מרומים,

מרומים שלא נזהרנו ממלכות

”האזרחים הנאמנים”,

שלא למדנו לקחי חברון ופרעות דמים,

שלא הורשנו סיפורי זקנים

על שְׂכֵי מַיִם, על חברים,

על מעסיקים ופועלים

שקמו ונעצו במיטיביהם את הפגיונים,

הם הנפגעים? אֲנַחְנוּ הַנִּפְגָּעִים !

נפגעים מתומת כבשים נשחטים,

נפגעי אמונה ליעוד של דו-קיום,

ולא שמענו את מזימת הלב:

”איטבח אל יהוד”...

ובסחרחורת השכול,

הכשל והעוני,

מתפוגגים כוחות האוני,

ובחומת העיר כבר ננעצו

ציפורני החזיר –

לבשורת השר רמון,

שזרק את תוכו היהודי

ואת קליפת הלאום,

וימאז - נזדעזעה ארצנו

ת”ק על ת”ק פרסה,

והתפשטו מאורעות הזועה,

חבר השסע עם כוחות הרשע,

וטורפים המכאובים

כבחזון תעתועים

את קיום מדינת היהודים ...

2/10 30/ב אם לא תפתיע, ב

כוכבך לא לפגיע.

אם רצונך להתפרסם -

פרסם !

גדף בכל לשון של שיקוצים -

במסוה לוחם למעונינים ולחוצים.

חלל יופי בדופי,

אמור לטוב רע ולרע טוב,

כי לתקשורת זה טוב מאוד.

הפוך בה והפוך בה בתורה

בשיטת האיפכא מסתברא,

הסער מוחות צופים

במופעי כזבים,

בסיפורי בדים,

בחדלון מעשים,

בדעות אפיקורסים,

סגל שנינות של מקטרגים,

הטח אשמות זיגזגים,

שלח חיציך הזועמים

המרוחים בעסיסי פתגמים

בעמיתים, בדו-שיחים,

בדיוני בית-הנבחרים,

בזימונים עם אויבים ורעים,

או בריאיונים חטופים

אגב כל מיני ביקורים - -

ודבריך ותמונתך יופיעו

בכל המרקעים והעיתונים,

אבל לפרסומים מועילים

כל מיני תעלולים

ששכרם בצידם - בציונים

של השיאים בספר ההישגים

ועל כך נשורר בגמים אחרים...

להכריע את הכף,
את הכף השנית,
וכך להנחית,
כל שהוא תת

לעלות ולהעלות
במידות הנאותות
ולדחוק מתפרצות
לרום המעלות

גם במזל מאזניים,
סלק פשרות ביניים,
סלק איזונים,
המשלימים עם אימתנים,

חובה להכריע
וצריך להדביר
את כל הנדחק
להיות דוקא "הגביר"...

מה בין דוגמא לדוגמן? ב/31 2/12

דוגמן הוא מופע חיזון, עיסוקו לא בעצמו
אלא בקהל הצופים, הוא מציג את עצמו
בכל מיני לבושים, ולפעמים גם במערומים,
הוא שרת של אדוניו, המעצב אופנה או הופעה,
ואילו הוא פטור מבחינת עצמו, מתהיה על קנקנו,
כי במהותו הוא שקף של טופס אסתטי, אתלטי,
ובהילוף של טיפוף ועיכוס עכז, הוא מטוף,
הוא מיסיונר לעיצוב טעם ההמון,
הוא שליח משפיע מכוח פרסום מהמם,
הוא הסוכן להפיץ את המודל המחיב...

דוגמא כל כבודה פנימה, שקועה בלבדיותה,
אבל גם בבידודה, אינה מתנכרת לשאר בני מינה,
דוגמא היא תבערה פנימית שאינה קטומה,
מתלקחת בתוף תוכה לבדיקה מתמידה,
לבער זדוני לב, קנאה ולשון הרע,
הדוגמא מונעת את פרסום עצמה,
בוחרת בחישוב מעלתה,
דוחה את המבקשים ממנה קמע להצלה,
כי כולה מכוונסת רק בעצמה ועצמיותה,
כי כולה מרוכזת בעבודת אישיותה,
להתקדש בסגולתה וסגוליותה -
ככהו בקודש הקודשים אחת בשנה,
שחריה מבקשים לחסות בצילה
לשאוב תעצומות נפש מהילת עוצמתה...
ובמה תיבחן החברה? מי יטביע חותמו עליה?
הדוגמנים? התקשורנים?
או המועטים, הנבחרים,
בני העליה - בני הדוגמא?
מי יהיו בעצם גר-התמיד, אור התקונה?

אני מבחין בין באי בית-הכנסת שלנו 2/13 ב/150
 סוגים שונים של יהודים :
 יש יהודים של אבילות, חובשי כיפות
 בלגיות, בביקורי תנחומים,
 או כשמת להם מת הם מתכונים באמת
 לומר "קדיש" לע"נ הנפטר.
 בכיסם של הללו לא תמיד תחובה
 כיפה לעת מצוא, ולפיכך הם רומזים לגבאי
 לשלוח אחת מן המלאי,
 והכיפה אינה נדבקת יפה לראשם,
 או שהיא מתנשאת כפיירמידה מחודדת,
 או שהיא שמוטה אלכסונית על מצחם או צדעם,
 כאורחת-עראי שלא התישבה כראוי על קודקודם.
 להבדיל מאלה קימים כמוכן היהודים
 "המושלים בכיפתם", הנאמנים, התמימים,
 המושכים את מסורת אבותם,
 ולעולם לא נדע בזכות מי בעצם הקב"ה
 סולח ומוחל לנו עוון העמוסים פשעם...
 ויש יהודים של שבת וחג, "מסורתיים",
 שאינם מהדרים בכל המצוות,
 אבל מקפידים לתורה לעלות,
 ועל ישיבה סמוכה לרב
 בקונגל הקידוש של שבת,
 וה"מסורתיים פלוס" לא יוקירו רגליהם
 גם מסעודה שלישית,
 לקנח בזמירות זנב מלוח וביסקויט,
 ידם אינה קפוצה מתרומה נדיבה,
 מהצבת שלטי זיכרון ליקיריהם,
 ומתנות אביזרי קודש, מפות ופרוכות,
 ואף ספרי תורה ומעיליהם.
 למעשה, בית-הכנסת קים בזכות נדיבות כל הנ"ל -
 ולא מתקציבם של משך הדתות או המועצה הדתית,
 כי הרשויות האלה מפרנסות בעיקר את הקרובים למלכות...
 ויש יהודים המודמנים לאכסניה שלנו של תורה ותפילה
 ככה סתם, יהודים מציצנים, העוברים בשכונה,
 הנודעת בהיסטוריותה, ומשופעת כיום במרזחיותה,
 ושומעים קול זמר אשכנזי וסלסול ספרדי ברינה,
 ונמשכים למעגל הרוקדים לאור הלבנה,
 משתאים לדיוקנאות של יהודים אחרים, הנטועים בלב
 פאבים ומועדונים, ומתעקשים להשרות
 משהו מן הקדושה שהשתירה לתוך תוכו של החולין,
 משהו מימים אחרים, כשהשכונה הייתה הומה
 בשלל מנינים של חסידים ופרושים,
 ספרדים ואשכנזים, ורמקולי הלועזים
 לא השתרבו בתפילות המאמינים...

ויהודים רחמנים בני רחמנים - הללו מתמעטים והולכים...

בְּהַתְּחַדֵּשׁ שָׁנָה - ב/151 2/14

אֲשָׁא תְּפִילָּה
 שְׁלֹא אֶקְבְּלָנָה בְּשִׁגְרָה,
 שְׁלֹא תִתְחַדֵּשׁ עָלַי כְּמַלּוּמָּדָה,
 כְּמַצּוֹת תְּמוּרַת זְמַנִּים בְּעִתָּהּ...
 אֲשָׁא תְּפִילָּה
 שְׁאַתְּחַדֵּשׁ כְּמוֹתֶהּ
 לֹא כְּאֲבֵל עַל מוֹתֶהּ
 שֶׁל קוֹדֶמְתֶּהּ
 אֲלֵא בְּחִיּוֹת שֶׁל שְׂמֹחָה,
 שְׁלֹא אֲשַׁקֵּעַ בְּעַצְבוֹת
 עַל הַמְּצִיאוֹת הַמְּרָה...
 וְאֶכּוֹן לְעוֹז הַתְּמוּרָה...
 אֲשָׁא תְּפִילָּה
 לְהַתְּחַדֵּשׁ
 מִבְּלִי לְהַתְּבַיֵּשׁ
 בְּעֶבֶר הַיְּפָה הַמְּתַבַּקֵּשׁ
 תִּמְיֵד לְהִידָר שׁ...
 וְלַעֲת יִזְכּוֹר,
 בְּהִישָׁנוֹת הָעִיִּתִים,
 וּבְחִילוּפֵי הַזְּמַנִּים,
 יַעֲלוּ מִשְׁכָּבֵר הַיָּמִים,
 רְגָעִים,
 שְׁעוֹת,
 וְיָמִים
 שְׁלֹא יִמְחוּ לְעוֹלָם
 וְחֻקּוֹקִים יִהְיוּ
 בְּכָל הַזְּמַנִּים הָעֲתִידִים

בְּהַתְּחַדֵּשׁ שָׁנָה - שְׁנוֹת 60 לַמְּדִינָה -

אֲשָׁא תְּפִילָּה / שְׁלֹא אֶקְבְּלָנָה בְּשִׁגְרָה,
 שְׁלֹא תִתְחַדֵּשׁ עָלַי כְּמַלּוּמָּדָה,
 כְּמַצּוֹת תְּמוּרַת זְמַנִּים בְּעִתָּהּ...
 אֲשָׁא תְּפִילָּה / שְׁאַתְּחַדֵּשׁ כְּמוֹתֶהּ
 לֹא כְּאֲבֵל עַל מוֹתֶהּ שֶׁל קוֹדֶמְתֶּהּ
 אֲלֵא בְּחִיּוֹת שֶׁל שְׂמֹחָה,
 שְׁלֹא אֲשַׁקֵּעַ בְּעַצְבוֹת
 עַל הַמְּצִיאוֹת הַמְּרָה,
 וְאֶכּוֹן לְעוֹז הַתְּמוּרָה...
 אֲשָׁא תְּפִילָּה / לְהַתְּחַדֵּשׁ מִבְּלִי לְהַתְּבַיֵּשׁ
 בְּעֶבֶר הַיְּפָה הַמְּתַבַּקֵּשׁ תִּמְיֵד לְהִידָר שׁ
 וְלַעֲת יִזְכּוֹר, בְּהִישָׁנוֹת הָעִיִּתִים,
 וּבְחִילוּפֵי הַזְּמַנִּים, יַעֲלוּ מִשְׁכָּבֵר הַיָּמִים
 רְגָעִים, שְׁעוֹת, וְיָמִים, שְׁלֹא יִמְחוּ לְעוֹלָם
 וְחֻקּוֹקִים יִהְיוּ בְּכָל הַזְּמַנִּים הָעֲתִידִים...

פירות אֲדַמְתִּי ב/34 2/15
טעימים מְכַל פִּירוֹת שְׁבַעוֹלָם,
כִּי גָדְלוּ בְּחִיקִי,
כִּי הִשְׁקִיתִים בְּזִיעַת עֲמָלִי,
כִּי בְּגוֹנִים זְהוּבִים, אֲדוּמִים,
מְפוֹסְפָּסִים וּמְנוּמָרִים,
עִיטְרֹתַי זָנִי יוֹנְתָן וְעֵנָה
גוֹלָן וְהָרִי יְהוּדָה,
אֶת טָנָא הַפָּרִי
אֲעֲלֶה לְכָל שׁוֹקֵי אֶרֶץ,
לְהִטְעִים, לְהַזִּין, לְהוֹקִיר
עֲסִיסִי תוֹצְרֹתַי,
וְאֲנִי, בְּמֵלֹא אוֹנִי,
אֲפָטִיר בְּשִׂמְחַת יְבוּלִי:
שׁוֹב אֵינִי אוֹבֵד
לֹא אֲרַמִּי וְלֹא מִצְרִי,
שׁוֹב אֵינִי נוֹדֵד
וּמְנוֹתֶק מִחֲבָלֵי נַחְלֹתַי,
חֲרָשְׁתִּי וְנִטְעוֹתַי,
וּמְלֶאָה הָאֶרֶץ נִיחוּחוֹת פְּרִדְסִי,
רַק נִשְׂאָר לִי לְנֶכֶס מוֹרֶשֶׁת יְבִלִיתִי,
לְחֶסֶן אֶת פְּרִי
מִפְּגְעֵי בְּעָלֵי כְּנַפְיִים
וּמִחֲבָלֵי עַל שְׁתֵּיִם,
וּבְכָל שָׁנָה בְּשׁוֹב אֵלֵינוּ
פָּרֶשֶׁת "כִּי תָבוֹא"
לְהִבִּיא רֵאשִׁית בִּיכּוּרִים,
נִזְכּוֹר וְנִזְכִּיר: כִּי אֶת הָאֶרֶץ
צְרִיף לְרֶשֶׁת, לְנַחוּל, לְשֶׁבֶת,
לְעִבּוֹד, לְבָנוֹת וְלִנְטוּעַ,
וּבְכָל הַטּוֹב
לְשִׂמוּחַ, לְשִׂמוּחַ, לְשִׂמוּחַ...

שְׁמֵחָה אֲמִיתִית פּוֹקֶדֶת בְּעֵיקָר 2/17 ה/5

אֶת גִּיל הַיְלָדוֹת,

אוֹלֵי גַם אֶת גִּיל הַבְּחָרוֹת,

אֲבָל בְּחַיֵּי הַגְּמְלָאוֹת?

אִיךְ אֶפְשֶׁר לְצֵאת בְּמַחֲלוֹת? -

כְּשֶׁהַעֵינַיִם אֵינָן מִיִּטְיָבוֹת לְרֵאוֹת,

וְהַאֲזֵנַיִם אֵינָן מִבְּחִינֹת בֵּין הַקּוֹלוֹת,

וְהַרְגְלִיִּים כְּבָדוֹת וְאֵינָן נוֹשָׂאוֹת,

וְהַרְיָאוֹת - אֵינָן כְּתִקְנָן נוֹשְׂמוֹת,

אִז אִיךְ אֶפְשֶׁר לְשִׁמוֹחַ וּלְהוֹדוֹת?

וְאִךְ עַל פִּי כֵן -

מְצֹוּה בְּשִׂמְחָה לְחַיּוֹת,

"וְהָיִיתָ אֶךְ שִׂמַּח",

לֹא רַק בְּחַג וּמוֹעֵד,

אֲלָא בְּכָל רֶגַע שְׁעוֹדֵךְ עַד

לְשִׂמְשׁ זוֹרַחַת וְיָרַח בְּלִילָה,

לְגִשְׁם בְּרַכָּה וּסְעָרָה מִיִּלְלָה,

כִּי כָל עוֹד אֶתָּה כָּאֵן,

אֶפִּילוֹ מוֹצֵב בְּפִינָה,

שִׂמַּח עַל מִתְנַת חַיִּיךְ

בְּכָל מְאוֹדֵךְ וּבְקוֹל תּוֹדָה

זִמְרָה: "א i ד ך" !

יש יום שהוא לא יום אלא נצח. 2/18 ג/21

מאז ההכרזה:

"שמע ישראל אתם קרבים היום למלחמה"

אנו שומעים - מאתמול והיום - את המאים

על ההכרזה: "לכו ונכחידם מגוי

ולא זכר שם ישראל עוד",

לנצח אכלה ואוכלת

חרב ההשמדה את ישראל...

אבל יש בקרבנו כבדי שמע,

שחרשו אוזניהם משמוע

על גזירות, פרעות ושמדות,

על שריפות תורה וגופות

במוקדי ארצות ודורות -

ויש שכהו עיניהם

בעשן המשרפות,

מלאות כיצד התגשמו

הפונות וההתנכלויות

לתקומת ישראל וקיבוץ גלויות.

מה רבו אטומי לב ואוזן,

המסרבים לשמוע את האזהרה

על קרבת המלחמה,

על שנאת ישראל, על שנאת דת ישראל

על עצם קיומו של ישראל,

וה"סירובניקים" שלנו אינם מאזינים

להסתות המואזינים,

להתחמשות הפלשתינאים,

להכרזות ערפאת וארגוני הסירוב,

והם מיתממים כי יש יום של שלום,

כי עידן חדש למזרח התיכון - - -

שמע ישראל את קריאות ההיכון

לתקומת פלשתין, לשיבת הפליטים,

לביעור ההתנחלויות וסחרור כזב

על חיים חדשים בדו-קיום...

מלחמת רשות 26/ג 2/19

היא פשוט

מלחמת חורמה

בטרור וחבלה,

כך היא החובה -

גם בלי קבלת רשות

מן "הרשות"...

אנו מצויים

לצאת למלחמה,

לקרב אל עיר,

להילחם עליה,

לצור אל עיר ימים רבים,

ככל הכתוב בפרשה

(עין באקטואליה

של "כי תצא"),

אבל הרשות אינה נתונה

לירות, גם אם בטעות,

איש אל אחיו

בכשל משימה...

וזאת התחושה -

כי אלמן ישראל

בכשל "דובדבון",

ואין ניחומים על האובדן...

אנו מכתתים את חגיתותינו בטרם עת 2/20 ג/23

לא למזמרות חדות של שלום,

אלא לזמירות מזויפות

של שלום שלום - ואין שלום -

לא מירדן או מצרים,

וודאי לא מצד הפלשתינאים,

ממצרים - שלום של אחיזת-עין,

מירדן - מעלימים עין

כבסיס אחורי לזינוקי מחבלים,

לציווד קנאים מוסלמים ו"חמוסים"...

נביאי השקר טחים חזון תפל -

"נבנה חין של הפרדה,

נקים גדר, חזקה מן החומה",

ומה מתברר?

שהפרוץ מתגבר לסער מלחמה...

טעה מוטה כשאמר "הר הבית בידינו",

טעה דיין כשהשליט עליו את הואקף

והקף עלינו, בשיתוף "החוסיינים",

המקומיים והירדנים,

את חוסנם וחיסונם של אויבינו...

טעינו כולנו למאחזי העיניים שבינינו,

לכל נביאי השקר שנאחזו בישעיהו,

קרית הפהיה עוטרה בנוף זר של צופים,

בשדה קברות מחולל של זיתים,

בשלוחות כפרים של הר העצה הרעה,

פיתרו אותנו הצרים מכל העברים,

והר הבית נוטש

באזלת-יד של גור אריה יהודה,

וסמל ירושלים - נפל-נצר בית-מלוכה -

הפך לכבשה עלובה,

המותרת לרגלי הקיר העזוב ואזוב

להמשיך בקינים והגה של איכה...

כָּל אֲשֶׁה הִיא מוֹעֲמֶדֶת לְהִיּוֹת מוֹטְרֵדֵת, 2/21
בֵּין יָפֶה בֵּין מְכוּעֶרֶת -
כִּי עַיִן הַגֶּבֶר לוֹקֶה בְּעֵינָיו,
וְאֵינוֹ מְבַחֵין לְפִעֲמִים
בֵּין תְּבִרָתוֹ,
פִּילְגָשׁ,
וּמְשֻׁרָתוֹ,
וְאוֹמְרִים הַנוֹאֲפִים:
טַפְשָׁה הָאֲשֶׁה
אִם אֵינָה מְסוּגָלָת
לְהִיּוֹת מוֹטְרֵדֶת...
וְעֲצָתָם הַמְּחַוְּכָת
לְהִיּוֹתָה מְשׁוּלָּשֶׁת
בְּשִׁילּוֹשׁ מִיָּדוֹת הָאֵינְוֹלָת...
יש לי אשה, בת מזל עקרב 2/22 ב/ב 11/ד
בת מזל עקרב,
שלא תירתע

להיכנס לזירת הקרב
 עם כל מחלה,
 היא לעולם לא תכרע
 אלא תתמודד
 כאלופת מאבק
 נטולת חרדה,
 רופאיה הכתירוה
 כמודל רפואי
 הראויה להיכלל
 בספר השיאים
 במלוא הדרה והערכה...
 אשה זו אינה רחל נאלמה
 אלא לביאה המזנקת לגוננה
 גם כשהיא פגיעה,
 כרותה, משוללת חסינות הבלוטה,
 מילדותה לא הכניעה מוסר אב,
 בבחרותה פיקדה על נבחרים עם,
 במחירת ובגלוי תרמה לצבא ההגנה,
 הדריכה וארגנה מעפילים
 ומתנדבים מהגולה,
 עמדה כחומה בצורה
 בהתקפות על גופה
 אך רוחה האיתנה
 לא נפגעה ומעולם
 לא הניפה דגל כניעה
 - אפשר שלא להריע לכבודה?

מה דורשים אצלנו המוכיחים? 2/23 111/ב

לדבר בגובה העיניים!

מה מבקשים מן המרואינים?

להסתכל ישר בעיניים,
 למה הם מתכוננים?
 שמנהיגים ועסקנים ידברו על העניינים
 לא בהסתר פנים של פוליטיקאים,
 אבל מה הם שוכחים?
 שצריך להסתכל ישירות - - -
 גם לשמים,
 לראות עין בעין,
 אולי יפגשו שוב העיניים -
 העיניים המשוטטות
 עם העיניים התרות
 אחר התאוות...
 כי העיניים משקפות
 את המפכה בנפשות,
 כי העיניים מביעות
 כוסף משאלות,
 כי העיניים מרטטות
 ברגשת פגישות -
 כמו בין איש לאשה,
 כלחישת האהבה שאין לה מבע...
 נצא אפוא מן המסתרים,
 נצא מן המחבואים,
 ונראה עין בעין
 כיצד מסתדרים העניינים למישרים
 גם בינינו וגם בין המרומים...

והרבה מוסיקה נפלאה גם באותיות אחרות –
 מוצרט, מנדלסון, מאהלר, או שוברט, שופן, שומאן -
 כל אלו אותות האושר לפלאי יצירות-עולם וחסדיו,
 שאינם מתמצים בשום אלפבית. אושרנו ושמחת חלקנו
 באין-ספור גונים וזנים ומינים, באין-ספור הקולות והמראות,
 בצורות העננים, בסערות האקלימים, בקורות העתים,
 בחידושי הזמנים, ובאין-ספור צירופים של שירות ושרים,
 במחרוזות חרוזים, בשזר ניבים ופתגמים, בשלל הספרים והעיתונים,
 במבחר שידורים ותקשורים עם כל יושבי תבל קרובים ונידחים...
 גם המצומצמים בד' אמות של ישיבות ובתי כנסיות
 אינם מסתפקים בפרקי תהלים, בדפי גמרא, אלא משוטטים
 בעיונים, מקשיבים לדרשות מוסר והלכה, מתבשמים ממדרש ואגדה,
 משתפכים בזמירות וניגונים ובלחגי תפילה, כי גם בארבע אמות
 אפשר להטעין עולם ומלואו. גן העדן לא נגנו אפוא, פרדס עולמנו
 ניהוחו עמו, נושא פירות וכל טוב מגדים. עצי נוי ומשטחי דשא ויער,
 קרחונים ומפלים משתרעים מגובהי הרים ליערות עד, כי שלל הבריות
 והנופים משלימים את שלמות הבריאה דוקא בריבוי הפנים.
 ככה משתלבים גם הניגונים העתיקים, הפיוטים והמזמורים
 עם יצירות הפאר וההוד של עיון ומחשבה, שירה והמצאה מכל הזמנים.
 דרמה ומחול, שירה ונגינה, מוסיקה ותיאטרון, ציור ואמנות, אדריכלות ומדע,
 טבע ונוף, משפחה וחרבה, טיול ומסיבה, קריאה ומנוחה, שחיה בים ובתלמוד תורה -
 עולם שכולו טוב, ומכל טובו אל יחסרנו אלא יזון את רוחנו
 יעשיר ויחסן את כוח עמידתנו והישגינו בהנאות וחידישים נוספים,
 באלתורים נועזים, בחשיפת האוצרות הגנוזים.
 אי אפשר להיבטל, אף לא לרגע, מיניקת אושר העושר
 של היוצר והאדם היוצר, אין אדם בן-חורין מלהודות
 על כל הזרם באפיקי השמע והצליל, הצבע והתנוע,
 במלל-פה וגילויי הטבע, בדפוס ובקשר, בשכל וברגש...
 קרא פרק ק"ד לצלילי קנטטה ואורטוריה ברקע, צפה והסכת למופע
 סולן ותזמורת, עקוב אחר חדשות עולם ונעזועי פתע, התמוגג מסרטי עלילה ושיח ידע,
 חדש בכל יום שורה או שורות מרחשי לבך, דון עם בחירת לבך ותבריך,
 התנצח על עמדותיך, מזוג בנחת את טעמך הטוב במשחה ויכוחך -
 השתאה, התפעל, התברך והודה על כל מה שעולה עליך...

ראה – אתה ! בעיניך שלך ! ואם אין לך עיניים – בעיני רוחך ! 35/ב 2/25
 ראה לא רק את העתה, אלא גם את העתיד לצאת מכאן ולהבא,
 ראה קודם כול את עצמך, אבל אל תתעלם מסביבתך,
 מכלל חברתך, ממה שמספרים שרואים

כל האחרים החיים אתך, אתה - המשך לדקדק בראייתך,
 המשך להאמין באמינות מבטך, החזק בדעתך, אם היא בעיניך טובה,
 ואל תתירשם מראית הרבים, שהיא בעיניך רעה,
 גם כשאתה מצווה להטותה - לפי חוקי הדמוקרטיה,
 "אחרי רבים להטות - אבל לא לרעות" ...
 בדוק ובחן את הנובע ממראה עיניך, את ההשתמעויות הנופלות עליך,
 ובערבובית הפירושים והסתירות שמור על השפיות העצמית,
 לך "שפי", גבוה מכל השפעה, בעקבות שרטוטי תפיסותיך,
 אבל ראה גם מה שמאחוריך, למען תיטיב לראות את שלפניך,
 הסתכל במראה, פנהג המכונית, הרואה מבעד למשתקף מאחור
 את מסע הדרך קדימה. היה חכם הרואה את הנולד!
 ואם מישחו אינו מסוגל לראות, שלא זכה, או שלקה,
 ולכאורה אין לו על מי לסמוך - - - מה לעשות?
 כזה יתן את הבכורה לחוש אחר - לקלוט קולות, למשש את המציאות,
 לקרוא - ובעיקר לשמוע את המראות, כשם שפעם ראו את הקולות,
 אפשר לגבש את ראדאר הנפש, לסלול בפרייל הנפש גישות ועמדות,
 כי נראים הדברים גם בעזרת ארבעת החושים האחרים ...
 ראה מנקודת גובה כזאת המשוחררת מעיוותי המראות,
 המנוטרלת מלחצים של ציבורים ויחידים, מסילופי מחזות,
 סלק היבטים מתעים הנוצרים בפרספקטיבות נמוכות,
 אך היזהר שלא תסתחרר מגבהות מבט להערכה נכונה של הראות,
 ראה את כל הנראה, ולא כל המצוי ראוי שיראה,
 לפיכך ראה גם מה שלא מצוי וראוי שימצא,
 ראה מעבר לחולף,
 מעבר לעראי,
 ראה את הנשקף ונצפה
 מעבר לאופק הודאי-הבדאי ...

אז טוב, קיבלתי עוד כמה שנים להיות, 2/26

ובינתיים אינני מוטרד - להיות או לא להיות...

אז טוב, טוב מאוד, טוב עד מות,

אקבל עוד הזמנות לכריתות או לתתונות,

אטפל עוד בבעיות של כל מיני בריות,

אָהִיָּה חַיֵּב לְהַשְׁתַּמֵּךְ בְּהַלְוִיּוֹת,
 אוּ לְהִיעָנּוֹת לְדְרִישׁוֹת הָאִשָּׁה, הַנְּכָדִים, הַמְשַׁפְּחוֹת,
 בְּבֵית-הַכְּנֶסֶת אֲמִשְׁיךָ בַּגְּבָאוֹת וּבְהַקְנַת דו"חֹת,
 לְעוֹד הַבֵּית אֲתַבְקֵשׁ לְתָרוֹם הַצָּעוֹת,
 מִהַשְׁכָּנִים אֲדַרֹּשׁ לְהַנְמִיךְ אֶת הַקּוֹלוֹת,
 לְרֹאשׁ הָעִיר שׁוֹב אֶכְתוֹב עַל הוֹפְעוֹת
 שֶׁל חֵילוּלֵי תְרָבוֹת וְנִהְמַת תּוֹפִים וּמַחֲלוֹת,
 וְאֵיךְ לֹא – כָּל אוֹתָן בְּדִיקוֹת עֲרֵאִיוֹת וּקְבוּעוֹת,
 שְׁלִי, שֶׁל הָאִשָּׁה, שֶׁל הַדּוֹדוֹת,
 לְטֻלְפוֹנִים, לְפִקְסִים, מוֹכְרֵי חֵים לְעָנּוֹת,
 לְחֻדְשׁוֹת בְּרִדּוֹ וּבְטֻלוֹוִיזְיָה
 חוֹבָה אוֹזֵן לְהַטּוֹת, וְעֵיתוֹנֵי סוּף שְׁבוּעַ
 וְעֵלוֹנֵי פְרָשִׁיּוֹת מְחַכִּים לְתוֹרֵם לְהִיקָרְאוֹת,
 אֵלּוֹ לְעִיוֹן, אֵלּוֹ לְרִפְרוּף וְאֵלּוֹ יִשָּׁר לְאַשְׁפּוֹתוֹת,
 וְעוֹד צְפוֹנוֹת הַתְּנוּיּוֹת הָעֵיקָרִיּוֹת בְּתַנּוּיּוֹת,
 בַּמְשָׁבִיר, בַּסּוֹפָרִים, בַּשּׁוֹק, לְקַנְיּוֹת
 מְצָרְכֵי מְזוֹן וּתְרוּפוֹת, וְכֵן מִתְנַוֹת
 לְאַחֲיוֹת, לְרוֹפְאִים, לְיוֹלְדִים וְהַנְשָׂאִים,
 (הַיְלָדִים מְעַדִּיפִים כִּידוּעַ שְׁקִים אוּ מְזוּמָנִים),
 וּכְשֶׁאֲנִי מוֹדְעֵקִים לְבִיקוּרֵי חוֹלִים
 בְּנוֹפִים " אוּ בְכֵתִי הַחוֹלִים – אֲנִי בָאִים וְנוֹטְלִים...
 וְכֵכָה חוֹלְפִים הַיָּמִים, וְכָכָל שְׁמֵתְקָרְבִים
 מְצַפִּים לְמַתְנַת חֶסֶד שֶׁל עוֹד כְּהֵנָּה וְכְהֵנָּה שָׁנִים,
 אוֹלֵי נוֹסִיף עוֹד כְּמָה דְפִים,
 בְּוִדְאֵי נְעִלָה עַל הַכְּתָב הַרְהוּרִים,
 רְעִיוֹנוֹת, שִׁירוֹת וְשִׁירִים, שְׁבִין כֹּה וְכֹה
 חוּץ מִהָאִשָּׁה אֵין לָהֶם דוֹרְשִׁים...
 הַתִּיקִים מִתְמַלְאִים וּלְפָחוֹת כֶּף אֲנִי מְקַיְמִים
 לְהִיוֹת עֲמֵלִים - אִם לֹא רַק בְּתוֹרָה וּבְחוּקִים
 הָרִי לְפָחוֹת בְּחוּקַת הַחַיִּים שְׁאֲנִי אֲנִי הַמְכַתִּיבִים...

הַפְּנִי אֵינְם חוֹשְׁפִים אֶת הַפְּנִי, 2/27 ב/37

הֵם מְמַשׁ מְטָעִים !

רְאִיתִי קוֹיִם חְרוּשִׁים כְּתֻלְמִים עֲמוּקִים,

רְאִיתִי קְמָטִים מְפוֹתְלִים,

וכפילי בְּשֵׁר שְׁמַנְמָנִים,
 נְתַקְלָתִי בְּקַרְחוֹת מְלֹאוֹת או לְסִירוּגִין,
 הַתְּאֵוִיתִי לְנִגּוֹס בְּעֲדַנַּת לְחִי
 צָחָה-לְבָנָה-וְרוּדָה לְמַעֲדָנִים,
 וּבְיַחּוּד הִרְשִׁימוּ הָעֵיטוּרִים
 הַצּוֹנְחִים מִהָרֹאשׁ כְּתִלְתִּלִּים,
 פְּזוּרִים או אֲסוּפִים,
 חֻלְקִים או מְסוּלָּסִים,
 גַּם הַמְשַׁקְפִּים נֶצְרָכוּ לַפְעָמִים
 כְּעֵדִים בְּצוּרְתָם – אִם כְּשִׁמוּטִים
 עַל אֶפְרָכָסֶת הָאֵף,
 או תְּחוּבִים בְּבִלּוּרִית הַשְּׁעָר,
 אֱלוּ וְעוֹד סִימָנִים בֵּין הַשְּׁאָר
 לֹא הוּעִילוּ לְתִיאוּם הַנְּשָׁעַר
 בֵּין אֲרֻשֶׁת הַפְּנִים עִם הַפְּנִים...
 הַשְּׁתִּלּוֹת, אֵיפּוּרִים, חֵיטוּטִים,
 סִיגְרִיּוֹת מְשׁוּלָּשׁוֹת בְּסִדְקֵי שְׁפִתָּיִם,
 וְסִבָּר פְּנִים כְּבוּיִים או מְאִירִים,
 לְרַבּוֹת עִוּוֹתַי אֵיבָרִים
 לֹא צָלַחוּ לְנִיחוּשׁ הַנְּתוּנִים
 וְנִתְּבְּדוּ כָּל הַקִּישׁוּרִים לְכִישׁוּרִים...
 רַק הַקּוֹלוֹת הַיּוֹצְאִים,
 בְּקוֹל עֲנוֹת או רְכוֹת,
 בְּרֵמוֹת נִימְתָם, נְעִימְתָם, נְהֵמְתָם,
 הֵם שֶׁגִּרְדּוּ בְּמִקְצֵת
 אֶת תְּעֻלּוֹמַת הָאִישִׁיּוֹת שֶׁלְעוֹמַת,
 כִּי הַפְּרָצוּף – זְכוּל לְהִיּוֹת שֶׁל פֶּר
 או שֶׁל צוּף

אָבֵל הַפְּנִים הַפּוּף - לֹא תֵם אֶלָּא חֲצוּף...

וְאֵנְחָנוּ כּוֹרְעִים וּמְשַׁתְּחָוִים וּמוֹדִים – ב/149 2/28

פֵּעַם לְעֵבֶר הַצִּיּוֹנִים הַדְּתִיִּים-לְאוּמִיִּים,

וּפֵעַם לְעֵבֶר הַחֲרָדִים וְהַקְּנָאִים,

פונים לעבר השמאלנים,
"החילוניים", "החוקתיים",
"יפי-הנפש", "גיאומהפכנים",
אינטלקטואלים-אוניברסלים,
ופעם לעבר העולים וה"מזרחים",
נרפין ראש על קברי הנופלים,
נחוש את כאב החולים והאבלים,
נשוע להקל מסבלם של עניים,
לתקן במלכות בשר ודם
עולות שר של מקופחים,
נמחה על אזלת יד של שרים
לפתור בעיות של איכות חיים
וכאשר נכרע לארץ אפים,
כמו שכנינו הסוגדים
בתפילות בוקר צהריים וערביים,
נאמין במפגש העיניים
להצמית איבת-קדומים
ויצרי נקם הרוחשים עדיין...
הבה נפנה ונאיר פנים,
הבה יחדיו נפרוש כפיים
לכל כיתות הביניים,
ונתעטף בטלית זכה

שֶׁל שְׁלוֹם וְאַחֻוּהָ,
שֶׁל סוּבְלָנוּת וְעֲנוּהָ
לְבִרְכַת קִיּוֹם שֶׁל צֹתָא...
כִּי בְמַעְגַל הַחַיִּים
אָנוּ מְחוּיָבִים לְצַדֵּד פְּנִים
לְעִבְרִים הַשׁוֹנִים,
וְעַל כּוֹרְחָנוּ
מִתְחַבְּרִים לְחִילוּפִים
בְּהִתְאֵם לְעֲמֻדוֹת הַצְּדָדִים,
מֵה טוֹבוֹ רִיבוֹי הַפְּנִים -
לְהַמִּיר עֲזוֹת וְגִסּוֹת,
הַשְׁתַּלְטוֹת וְעָרִיצוֹת
בְּרַכּוֹת נִימוּס וְעֲדִינּוֹת,
מְרִירוֹת וְזַעַם –
בְּשִׁחוֹק וְנוֹעַם
לְחוֹן תַּחַת חוֹפֵת הַשָּׁמַיִם
כּוֹפְרִים וּמְאֲמִינִים
בְּרַקְמַת הַחַיִּים הַמְּשׁוֹתֵפִים...

אָדמוּ פֿני שְׂקיעָה - 2/30 ב' 9/

אָדמוּ מְבוּשָׁה,

כִּי בַחוּגָה עָלֵי אָרֶץ

מְשָׁמִי מְרוּמָה

חֲשָׁפוּ קַרְנֵיהָ

טִינוּפֹת-אֶפְלָה,

חֲדָרוּ קַרְנֵיהָ

לְמַצּוּקוֹת-מְאָרָה,

גִּילוּ פְּרִכּוּסֵי

זְעוּוֹת-מְדִינָה,

וְתַקְנוֹת חוּט הַשָּׁנִי

שְׁזוּר וּפְתוּל

בְּאֶרֶג תְּכַכִּים וּמְזִימָה

וּבְטָרָם צְלִילָה

בְּאוּפֶק יָם לְטָהֲרָה

תְּלֵהט בְּרַמְזוּרָה -

מוּטָב לְהַסְתַּלֵּק

כִּי הִגִּיעָה עֵת,

וּבוֹשֶׁת קְלוּנְכֶם

לֹא אוֹכַל שְׂאֵת...

בְּנֵי הַנְּעוּרִים 2/31 ב/40
גְּחוּנִים

עַל עֲבָרֵי פִי תְהוּם,
וְאָנוּ, הַמְּנוּעָרִים
מְשַׁלֵּל הַהֶרְפָּתָקָאוֹת,
כָּבֵר חֲשִׁים
אֶת תְּחוּשַׁת הַפְּתָאוּם,
אֶת שִׁבְרֵי הַנְּפִילָה הָאִיוֹם...
הֵם מְעוּרְטְלֵי דְאָגוֹת
וְאָנוּ מְסוּבְּלִים
בְּעֵתֶרֶת חֲרָדוֹת,
נְעֲרֵינוּ יִשְׁחָקוּ,
יִתְחַרוּ בְּכָל הַהֶתְגָּרָיוֹת,
לֹא חֲשַׁשׁ אוֹת
הַמְּזַהֵר מִפְּנֵי הַבָּאוֹת,
וְאָנוּ עַל צוּלְלִים וּמְזַנְקִים,
וְעַל קְפִיצוֹת מִיִּתְרוֹת
נִדְּיֵל אֶת הַדְּמָעוֹת...
עַל מְשַׁטַּח הַסֵּלַע,
שֶׁהָאִסוֹן מִמֶּנּוּ כִּפְסֵעַ,
יִמְנַגְּלוּ, יִשׁוּרְרוּ,
יְהוּלְלוּ לְבַלּוֹת,
בְּהִיטַח דְּעַת
מִחַיִּים הַתְּלוּאִים לָהֶם מִנְּגֵד,
מִכָּל מַחְשָׁבָה עַל כְּלוּת,
הֵם יִמְשִׁיכוּ לְטַפֵּס, לְזַנֵּק,
לְצִלּוֹל וְלִקְפוּץ קְפִיצוֹת יִתִּירוֹת,
וְאָנוּ נִתְפַּלֵּל בְּחֲרָדָה
כִּי לֹא תֵאֻוְנָה לָהֶם רָעָה,
כִּי יִפְתָּחוּ פְתָחֵי הַמִּילוֹט,
כִּי לְבַבּוֹת הַנְּעוּלִים מִתּוֹכָחוֹת מִילוֹט
יִפְתָּחוּ לְצִל צִילָה שֶׁל דְּאָגָה,
כִּי אוֹרַח חַיִּים שֶׁל תְּעֵלוּלִים,
שֶׁל רְאוּתָנוֹת מְרִי וְסִיכּוֹן,
הִמָּה יִנְהַגְּנוּ עַל מוֹת.

הנפילה מכשירה לכאורה 2/32 ב/39
 לקימה יותר בטוחה,
 נופלים וקמים - - - והתחושה
 שאפשר להמשיך למרות החולשה...
 גם אם איננו צדיקים,
 גם אם איננו נמנים עם הנפילים,
 אנו מסוגלים לקום לאחר שבועה
 או שבועים ושבועה מכשולים,
 אנו נופלים בחיים
 ברחוב או מהקומה,
 נופלים בגלל תקלה או זקנה,
 נופלים לתוך חברה של השחתה,
 למשטר הנוגש בנו ביד עריצים קשה,
 נופלים ממרומי חזון והשקפה
 למציאות מרה ועכורה,
 ובכל זאת נחלצים, נפגעים וממשיכים,
 זוכרים את הפרעונים? ההמנים?
 ההיטלרים והחומיינים?
 נופלים וקמים, סובלים ומתאוששים,
 הרי גם כוכבים נופלים,
 גם בני שחר ושחור נגדעים ממרומים,
 אבל על הנופלים בחזיתות המלחמה,
 ועל הנופלים על קיום חיי האומה
 אין לנו תקומה, לא חצי ולא בדל נחמה...
 "בדמיך חיי" הוא פסוק של הבטחה,
 אבל יעוד כזה איננו מדבק
 את שברי המשפחה,
 אבל יחיד משתלב באבל האומה
 ואנו יושבים לארץ עם כל
 משפחות השכול,
 דוויים, חפויים, קרועי לב ושותתים
 צער עולמים שאינו נמוג לאחר הקימה - -
 וכה חסרים אנו אותה תחושת איתנים...

ש ו ר ו ת 2

אז טוב, קיבלתי עוד כמה שנים לקיות,
אדמו פנישה

ב

2/26
2/30

30/ב
36/ב
35/ו
23/ג
150/ב
44/ב
18/ב

2/10
2/24
2/9
2/20
2/13
2/4
2/7

אם לא תפתיע,
אילו הייתי נאלץ לשמוע כל היום וכל הלילה רק את באר,
אנו מכמתים את חנייתונינו בטרם עת
אני מבחין ביו באי בית-הכנסת שלנו
אני מסכים בהחלט לקוהלת
אפשר לחלק כן את הבדירות:

151/ב
91/ב

2/14
2/5

בהתחש שנה -
בליל שבת אני מלנה אותו

ש ו ר ו ת

יעקב נימן

40/ב	2/31	בְּנֵי הַנְּעוּרִים גְּחוּנִים עַל עֵבְרֵי פִי תַהוֹם
29/ב	29/ב	בְּמֵאֲזֵנַיִם לְעֵלוֹת
26/ו	2/2	הֵם מְשַׁלְּחִים אֶשׁ בְּיַעֲרוֹתַי
39/ב	2/32	הַנְּפִילָה מְכַשֶּׁיָּהּ לְכַאוֹרָה
37/ב	2/27	הַפְּנִימִים אֵינָם חוֹשְׁפִים אֶת הַפְּנִימִים,
152/ב	2/8	הַשְּׂעִיר הַטָּלִיחַ
2/28	149/ב	וְאֶנְחֵנוּ כּוֹרְעִים וּמְשַׁתְּחָוִים וּמוֹדִים –
60/ה	2/1	זֶה לֹא נֶכּוֹן שֶׁהַדִּיאָפּוֹסוֹן שֶׁל עֵטְלֵפִים וְדוֹלְפִינִים
21/ג	2/18	יֵשׁ יוֹם שֶׁהוּא לֹא יוֹם אֶלָּא נְצַח.
11/ד 16/ב	2/22	יֵשׁ לִי אִשָּׁה, בֵּת מִזֵּל עֶקְרָב
	2/20	כָּל אִשָּׁה הִיא מוֹעֲמֶדֶת לְהִיּוֹת מוֹטוֹרֶדֶת,
92/ב	2/3	מָה שֶׁהִיא הוּא לֹא דוֹקָא מָה שֶׁהִיא –
2/12	31/ב	מָה בֵּין דוֹגְמָא לְדוֹגְמָן?
111/ב	2/23	מָה דוֹרְשִׁים אֶצְלָנוּ הַמוֹכִיחִים?
26/ג	2/19	מְלַחֶמֶת רְשׁוֹת
34/ב	2/15	פִּירוֹת אֲדַמְתִּי
2/25	35/ב	רָאָה – אִתָּה ! בְּעֵינַי שְׂלָךְ !
5/ה	2/17	שְׂמֻחָה אֲמִיתִית פּוֹקֶדֶת בְּעֵיקָר אֶת גִּיל הִילָדוֹת

